

1 advent

Predikan i Osby kyrka, 3 dec 2006

"Ett nådens år"

Sak 9:9-10

Ropa ut din glädje, dotter Sion,
jubla, dotter Jerusalem!
Se, din konung kommer till dig.
Rättfärdig är han, seger är honom given.
I ringhet kommer han, ridande på en åsna,
på en ung åsnehingst.

10 Jag skall förinta alla stridsvagnar i Efraim,
alla hästar i Jerusalem.
Krigets vapen skall förintas.
Han skall förkunna fred för folken,
och hans välde skall nå från hav till hav,
från floden till världens ände.

Upp 3:20-22

Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör min röst och öppnar dörren skall jag gå in till honom och äta med honom och han med mig. **21** Den som segrar skall jag låta sitta hos mig på min tron, liksom jag har sekrat och sitter hos min fader på hans tron. **22** Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna!"

Matt 21:1-9

När de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Olivberget skickade Jesus i väg två lärjungar **2** och sade till dem: "Gå bort till byn där framme, så hittar ni genast ett åsne sto som står bundet med ett föl bredvid sig. Ta dem och led hit dem. **3** Om någon säger något skall ni svara: Herren behöver dem, men han skall strax skicka tillbaka dem." **4** Detta hände för att det som sagts genom profeten skulle uppfyllas: **5** Säg till dotter Sion: Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl, ett lastdjurs föl. **6** Lärjungarna gick bort och gjorde så som Jesus hade sagt åt dem. **7** De hämtade åsnan och fölet och lade sina mantlar på dem, och han satt upp. **8** Många i folkmassan bredde ut sina mantlar på vägen, andra skar kvistar från träden och strödde dem på vägen. **9** Och folket, både de som gick före och de som följde efter, ropade: "Hosianna Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!"

Adventstiden är här! Advent som är en tid av längtan och förväntan. En tid av lovsång och jubel, och samtidigt också en tid av förberedelse och rannsakan. Advent handlar om någon som skall komma. Men samtidigt också om någon som har kommit och någon som kommer. I Jesus Kristus så sammanfaller alla tempus både imperfekt, presens och futurum. Idag tänkte jag hålla mig till de båda första tempusen.

Vi hörde nyss den välkända berättelsen om hur han en gång kom till Jerusalem. Där var han väntad, och efterlängtd. Folk strömmade till jublande och sjungande. En bättre mottagning kunde han inte ha fått.

Ja, hur kan det komma sig att han faktiskt fick ett sådant enastående mottagande, ett mottagande värdig en kung! Han som var en fattig snickarson från landsbygden. Det syntes ju inte direkt på honom att han också var son till världsallets Herre.

Nu hade de ju säkert hört talas om, och en hel av dem hade med egna ögon sett Jesus bota sjuka och predika. Men det var det ju många profeter som gjorde om än inte med den kraften och övertygelsen som Jesus.

Men folket hade fått vissa kännetecken att gå efter. Profeten Sakarja hade fem århundraden tidigare gett dem vissa kännetecken att hålla utkik efter. När de rätta tecknen dök upp, då visste de, nu är det dags, nu kommer han som vi väntat på, Konungen som skall befria oss. I fem hundra år hade de hållit utkik efter dessa kännetecken. I fem hundra år hade de väntat. Och längtat. De hade levt under den ena förtryckarmakten efter den andra, aldrig fått leva i ett fritt och självständigt land. Inte undra på att de höll på att springa benen av sig när ryktet gick. Här kommer han!

Vad var det då för kännetecken? Ja, vad hörde vi i den gammaltestamentliga texten, hur skulle kungen komma? "I ringhet kommer han, ridande på en åsna, på en ung åsnehingst."

Det var ju inte så som en kung kom ridande normalt. Ödmjukt ridande på en åsna. För en kung hade det varit med passande med en ståtlig hingst, eskorterad av sitt livgarde i vajande plymer.

Men Jesus var ju heller inte en vanlig kung och här skulle det också skära sig mellan folkens förväntan och den sortens kung som Jesus var. För det finns ett stänk av djupt allvar i denna text om när Jesus rider in. Vi vet ju vad som kommer att ske inom kort, att jubelropen kommer att bytas ut mot korsfästrop. Jesus skulle inte motsvara deras förväntningar.

Och vi ska nog inte vara för snabba med att döma folket. Tänk vilken förväntan som hade byggt upp under dessa århundraden. De hade sett fram emot detta under generationer. När då den som man trodde på visade sig vara en bedragare blev de ursinniga. Ju högre förväntan desto större förbittring!

Och ändå! Och ändå var felet inte att de hade för höga förväntningar på Jesus utan för små. Jesus var ju faktiskt ännu mer än vad de trodde och hoppades på. Jesus skulle ju inte bli kung över Jerusalem, som de i och för sig hade nöjt sig med. Nej, hur var det nu Sakarja sa: "hans välde ska nå från hav till hav, från floden till världens ände".

Om de bara hade lyssnat lite noggrannare på kyrkvårdarna i synagogan så skulle de nog ha förstått att den kung som Sakarja talade om inte var

en vanlig jordisk kung. Jesus skulle vara hela världssalltets kung. Men folket hade nöjt sig med mycket mindre, och just därför blev de besvikna.

Men tillbaka till advent, och låt oss nu gå till adventets presens: han som kommer. Han kom till Jerusalem då, han kommer idag till sin kyrka. Hur blir han då mottagen? Jublar och sjunger vi? Viftar vi med flaggor? Rullar vi ut den röda mattan?

Jag tror att svaret på de frågorna beror på hur mycket vi längtar. Har vi samma uppdämda förväntningar som fick folket att rusa ut för att ta emot honom. Folket längtade efter befrielse och förändring. Gör vi det? Känner vi oss bundna av vanor och ovanor som vi inte lyckats bryta med? Finns det destruktiva mönster i våra liv där vi är ohjälpligt fast? Allt detta som sammanfattas i ordet synd, längtar vi efter befrielse och förändring? Ja, då tror jag också att vi kan få detta om vi låter Jesus bli kung i våra liv.

Men det finns även hos oss en risk att vi har för lågt ställda förväntningar, att vi nöjer oss med mindre än det som Gud vill ge oss. Vi kanske hade nöjt oss med att Gud sände en vishetslärare som kan ge oss klok råd, och så sänder han sin son! Vad ska vi med honom till, är det nog en och annan som undrar. Vi hade nöjt oss med ganska modesta förbättringar av våra liv, en ommålning av fasaden kanske. Men Gud vill göra en total helrenovering av oss och våra liv. Återigen så tror jag att risken för besvikelse är större om vi förväntar oss för lite, inte för mycket!

Hur ska vi då känna igen Jesus när han kommer? Folket hade sina kännetecken och även vi har fått våra. Han kom i enkelhet den gången och det gör han fortfarande. Han kommer till oss i ordet och sakramenten. Dopets vatten, nattvardens vin och bröd, bönen, ordet och avlösningen. Det är de kännetecken som vi har fått som gör att vi känner igen honom.

Men att känna igen Jesus är en sak att känna honom är en annan. Att känna igen tecknen är första steget, det är början. Men för att lära känna Kristus så behöver vi ta del av tecknen och använda oss av dessa.

"Se, jag står för dörren och bultar" säger Jesus till oss i episteltexten. Han vill bli insläppt men då måste du öppna dörren. Han sparkar inte in dörren, han tvingar sig inte på oss. Det krävs medverkan från vår sida: att vi släpper in honom i våra liv.

Titta gärna på episteltexten igen om du har den uppslagen. Det finns vissa ord som jag strukit under i min bibel: bultar, hör, öppnar, gå in och äta. "Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör min röst och öppnar dörren skall jag gå in till honom och äta med honom och han med mig."

Jag tror inte att det handlar om ett försynt knackande, Jesus vill verkligen bli insläppt! Särskilt om vi råkar in i en livskris, vad det nu än kan handla om, så tror jag att han blir desto angelägnare. Om vi vill lyssna så kan vi inte undgå att höra honom, och öppnar vi då så går han in. Men det är alltså ändå vi som måste öppna dörren, det är ingen annan som gör det åt oss.

Det sista ordet: äta, är det viktigaste. När vi släpper in honom så skall han äta med oss och vi med honom. Måltidsgemenskapen är viktig. Man kan äta den möraste ryggbiff - är det inte bland vänner så smakar det inte bra. Det var likadant på Jesu tid, man åt inte med vem som helst. Att man delade en måltid tillsammans var tecken på samhörighet och gemenskap.

Och det är genom måltidsgemenskapen som du lär känna Kristus på ett djupare plan. Gemenskap med Kristus kan handla om flera saker: dopet är grunden, det första tecknet på hans närvaro i våra liv. Även bönen och ordet kommer in här. Men det djupaste sättet att lära känna honom är nog att läsa som det står: han vill hålla måltid med dig. Nattvarden är en måltidsgemenskap med Kristus. Det är i nattvardens bröd och vin som vi får den djupaste gemenskapen med Jesus.

Advent är första dagen på kyrkoåret. Advent är början. Det är en god början att känna igen tecknen på Jesu ankomst. Men det räcker inte med en god början, det räcker inte med att bara känna igen tecknen. Fortsättningen är att ta del av dem, lyssna till Kristus och släppa in honom.

Det här kyrkoåret har börjat gott för dig som sitter i kyrkbänken idag. Men Jesus vill inte bara ge dig en god början utan också en god fortsättning så att du kan få ett gott slut. Advent är en tid som handlar om längtan och förväntan, och om konungen som kommer för att infria vår längtan.